

[Tinning]

Hr. Helge Sander siger beroligende til vennerne rundt omkring i landet: det stemmer vi for, og anviser et par veje. Man kan alliere sig med et oplysningsforbund, man kan finde en anden mulighed, der er så mange måder, hvis man som interessant i et dagblad gerne vil have bestemmende indflydelse. Man behøver sådan set ikke at bekymre sig så meget om dette, er hr. Helge Sanders budskab, og det mener jeg er et korrekt budskab, så det kan hr. Helge Sander selvfølgelig stemme for, det er klart.

Ændringsforslag nr. 11 handler om, at man kun skal give sendetilladelse til nogle grupper, som ønsker at oprette en nærradio med tilknytning til det lokale område. Men det er også det eneste, der står, og det er meget vanskeligt for mig at forestille mig en ansøgning, hvor det ikke er muligt at beskrive en eller anden form for tilknytning til det lokale område. Ser man efter i bemærkningerne, hvad der står af uddybende kommentarer, står der, at programvirksomheden efter det lokale nævns vurdering skal have en tilstrækkelig tilknytning til det lokale samfund. Hvad er så det for en retningslinje? Det er en retningslinje, der ikke er noget som helst værd, for dette nævn må man så slå op i loven, og dér står, at der skal være en lokal tilknytning. Kort sagt: den formulering er så blød, at den formentlig heller ikke vil stille sig i vejen for noget som helst, og derfor er der indgået et kompromis om det.

Spørgsmålet om finansiering er det eneste sted, hvor der er et lille tilløb. Det er ændringsforslaget fra socialdemokratiet, hvor man siger: nu må vi have lagt fast, at udgifterne til etablering og drift af sendere til lokal radiovirksomhed afholdes af staten. Der er tilløb til, at der kommer kød på snakken, og straks kan hr. Bilgrav-Nielsen fra det radikale venstre sige, at det vil de ikke være med til. Det bliver altså ikke vedtaget. Så sker der heller ikke noget dér.

Endelig har vi spørgsmålet om salg af sendetid. Det synes jeg var et specielt spændende punkt, for på et tidspunkt førte det radikale venstre sig jo, som man vil huske, helt usædvanlig voldsomt frem, nemlig i slutningen af oktober, op til kommunalvalget. Nu skulle der gøres noget, og da kom man så med sit beslutningsforslag, der bl.a. gik ud på, at man skulle forbyde at sælge sendetid til politiske partier og til politiske formål. Af

mange grunde blev det beslutningsforslag så aldrig rigtig til noget; det var jo mest noget, der skulle bruges i mediekampen, i den offentlige debat. Der var ikke nogen, ikke engang det radikale venstre, der i fuldt alvor havde forestillet sig, at sådan noget skulle vedtages. Det ved vi godt.

Nu kommer der så et ændringsforslag, og det er interessant, for nu er det ikke engang kun de radikale, nu er det såmænd også socialdemokratiet, som siger, at man ikke mod vederlag må stille sendetid til rådighed for politiske partier og religiøse bevægelser. Det minder meget om det gamle beslutningsforslag, og for at finde ud af, hvad der nu præcis er meningen med dette her, hvad gør den flittige læser så? Slår selvfølgelig op for at finde bemærkningerne til ændringsforslaget i betænkningen.

Hvordan er det så lykkedes hr. Tastesen og hr. Bilgrav-Nielsen at etablere et kompromis, endda et så bæredygtigt kompromis, at også venstre og konservative kan være med? Jo, man har fundet den løsning, at man simpelt hen ingen bemærkninger skriver til ændringsforslaget, for så står der ikke noget, man kan blive uenige om. Så står der noget, som ingen ved hvad betyder, men det er også anderledes enkelt at indgå et kompromis om, for der er heller ikke nogen, der for alvor tror, at det for så vidt skulle kunne bruges.

Jeg ved, at i hvert fald medlemmer af kristeligt folkepartis gruppe har spurgt, hvad religiøse bevægelser er for noget, og fordi man nu har meget at lave i kulturministeriet – det har man selvfølgelig, og det synes jeg ikke der er nogen grund til at kritisere – har man ikke kunnet nå at svare på det inden debatten i dag. Så bliver det i hvert fald heller ikke noget problem, og derfor kan flertallet roligt vedtage noget, som ingen overhovedet ved hvad betyder, og så er vi da nået så vidt.

Da vi i VS faktisk er nogle af dem, der tager regelforenklingen og regelsaneringen og de klare regler mest alvorligt, har vi så foreslået, at man simpelt hen forbyder salg af sendetid – færdig. Det er klart, at sådan noget skal man ikke gøre, medmindre man sikrer mulighed for en eller anden form for offentlig finansiering, for hvis vi bare forbyder salg af sendetid og ikke har en form for offentlig finansiering, så vil vi få en umådelig mængde af besynderlige omgåelsesmanøvrer.